

Arrest

nr. 194 599 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE BLOCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1996 in het dorp Kuz Behar, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U bent landbouwer van beroep.

Uw vader was dorpsoudste van Kuz Behar en nam deel aan lokale vergaderingen (jerga's). Het was laat op de avond toen in de herfst van 1394 (2015) uw vader in de moskee van uw dorp werd neergeschoten en vermoord omdat ze hem verdachten van spionage voor de Amerikanen. U was toen eveneens aanwezig in de moskee en was getuige van de feiten. Zes aanvallers schoten eerst uw vader neer en richtten hun wapens nadien ook op u. Terwijl u werd beschoten kon u ontkomen in de rondom liggende

velden. Het was net voor het oogsten van de maïsgewassen waardoor u zich kon verstoppen tussen de planten. U begaf zich meteen naar het districtscentrum om aangifte te doen bij de autoriteiten over wat u net was overkomen. Aldaar werd u verteld dat u in de ochtend pas aangifte kon doen en zo wachtte u tot de volgende ochtend. Nadat u uw verhaal had gedaan aan het districtshoofd bleek dat men niets voor u kon doen. U besloot te vluchten voor de Taliban en naar Jalalabad te gaan. Vanuit het districtscentrum reed u als passagier mee per auto naar Jalalabad. In Jalalabad verbleef u bij uw oom langs moederszijde. Na de moord op uw vader werd er in Kuz Behar aan de familie van uw vader een dreigbrief van de Taliban afgegeven die aan u was gericht. Uw moeder bracht de dreigbrief naar Jalalabad en twintig nachten na de dood van uw vader kreeg u deze dreigbrief in handen. In de brief stond dat u zich bij de Taliban moest aansluiten of u zou worden omgebracht net zoals uw vader. U maakte zich zorgen over uw veiligheid en besloot om Afghanistan te verlaten. Na het ontvangen van de dreigbrief verbleef u nog ongeveer twee tot drie maanden in Jalalabad bij uw oom. Uiteindelijk verliet u Afghanistan in de zomer van 2015. Op 7 november 2015 kwam u in België aan waar u op 17 november 2015 een asielaanvraag indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: de dreigbrief van de Taliban, vier foto's van uw vader, een taskara van uw vader, een taskara van uzelf, een verklaring van de dorpsoudsten omtrent de dood van uw vader en een enveloppe waarmee de stukken naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban omdat u haar eisen niet hebt ingewilligd (Gehoorverslag 1: CGVS1 p.20; Gehoorverslag 2: CGVS2 p.18). Verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Taliban, met name de functie van uw vader als dorpsoudste en de beschuldiging van spionage, niet aannemelijk hebt kunnen maken. Uw kennis van de bezigheden van uw vader als dorpsoudste stijgen immers niet boven die van een gewone dorpeling uit. Uw beschrijving dat uw vader in jerga's de problemen van de dorpingen behandelde, dat hij eens het hoofd was van een lokale hulporganisatie en dat hij samen met het dorpschouf afzakte naar het districtscentrum om met mensen te praten kan immers onvoldoende overtuigen (CGVS2 p.13). U kan niet verduidelijken wie uw vader in het districtscentrum ontmoette of wat hij daar besprak. Als u gevraagd wordt of uw vader lid was van bepaalde raden, groepen of vergaderingen moet u bekennen dat u er niet veel informatie over heeft. U voegt eraan toe dat uw kennis over de werkzaamheden van uw vader als dorpschouf zich beperkt tot uw uitspraak dat hij in jerga's zat waar de mensen hun problemen aankaarten (CGVS2 p.13). De functie van dorpsoudere of dorpschouf is een vooraanstaande publieke functie binnen een dorp. Van u, de volwassen oudste zoon van een dorpsoudere, kan een kennis verwacht worden die verder reikt dat de zichtbare taken van uw vader in het dorp zelf (CGVS1 p.3). Dat u geheel onwetend bent over de contacten van uw vader met de overheidsinstanties, die de oorzaak vormden voor jullie aanvaringen met de Taliban, schaadt sterk het geloof in de voorgehouden functie van uw vader.

Daarnaast bent u er evenmin in geslaagd om de directe aanleiding voor de moord op uw vader te verhelderen (CGVS2 p.14-15). U blijkt zelfs geen weet te hebben van uw vader zijn standpunt ten aanzien van de Taliban (CGVS2 p.13-14). Of hij in het openbaar positie innam tegen de Taliban kan u niet vertellen en eveneens heeft u er het raden naar of hij ooit anti-Taliban acties ondernam (CGVS2 p.14). Aangezien u meerderjarig was toen uw vader om het leven werd gebracht zou u wel degelijk een idee mogen hebben van zijn visie op de Taliban. Dat u daarentegen oppert dat uw vader geen mening over de Taliban had kan niet ernstig genoemd worden (CGVS2 p.14). Voorts zegt u ook niet op de hoogte te zijn of uw vader reeds voor zijn overlijden problemen kende met de Taliban (CGVS2 p.14). Uw absolute gebrek aan kennis over deze onderwerpen, volgens u omdat uw vader er met u niet over sprak staan in schril contrast met de zekerheid waarmee u verklaart dat uw vader niet als spion werkte (CGVS2 p.14). U stelt immers dat u zeker wist dat uw vader geen spion was en dat hij u op de hoogte zou brengen als hij daarentegen toch als spion zou werken (CGVS2 p.15). Uw bewering dat uw vader u op de hoogte zou brengen van eventuele spionageactiviteiten staat volstrekt haaks op uw

onwetendheid over zijn functie of over zijn standpunt ten opzichte van de Taliban. U tracht vervolgens het gebrek aan motieven voor het optreden van de Taliban op te vullen door te stellen dat de Taliban mogelijks een vergissing maakte en uw vader toch voor de zekerheid doodde (CGVS2 p.15). Deze stelling is weinig waarschijnlijk. Eerst en vooral heeft u geen concrete aanwijzingen in die richting aangebracht en ten tweede is het weinig aannemelijk dat de Taliban uw vader, die de functie van dorpsoudere bekleedde en wiens moord de andere dorpelingen zou verontrusten, zomaar uit de weg zouden ruimen zonder duidelijke aanleiding. Al deze vaststellingen doen besluiten dat u er niet bent in geslaagd een duidelijk zicht te leveren op de beweegredenen van de Taliban om u te vervolgen. Dat u de beschuldiging van spionage aan het adres van uw vader op geen enkele wijze weet te duiden ondermijnt sterk de plausibiliteit van uw relaas.

Niet alleen kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over de oorzaak van de aangehaalde problemen met de Taliban ook over het enige vervolgingsfeit na het overlijden van uw vader schieten uw verklaringen tekort. Zo kan men niet zomaar voorbijgaan aan uw verklaringen omtrent de vorm en inhoud van de dreigbrief. Het meest opmerkelijke is dat in de Talibandreigbrief blijkbaar een voorspelling wordt gedaan. Zo komt u te verklaren dat uw vader werd gedood op 23 saratan 1394 (CGVS1 p.3, 5; CGVS2 p.15), i.e. 21 juli 2015. De datum waarop de dreigbrief is opgesteld is 13 sawr 1394, i.e. 3 mei 2015. In de brief wordt echter verwezen naar de reeds uitgevoerde moord op uw vader die – volgens uw verklaringen – dus in de toekomst nog moest plaatsvinden. Een vreemde constatering die hierbij aansluit is dat u verklaart dat u de brief twintig dagen na de moord op uw vader in handen kreeg (CGVS1 p.11, 14; CGVS2 p.17-18). Dit strookt evenzeer niet met uw eerder aangehaalde verklaringen over de datum van de moord op uw vader en de datum die op de dreigbrief staat. Als u wordt gewezen op deze tegenstrijdigheid kan u geen verklaring aanreiken (CGVS2 p.18).

Een andere opvallende vaststelling is dat een deel van de door u voorgelegde originele dreigbrief lijkt gekopieerd te zijn en een ander deel in handschrift is geschreven. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze vaststelling kan u geen antwoord bieden (CGVS1 p.20). Deze vaststelling wijst er sterk op dat de brief geen authentiek stuk is. Ook over de inhoud van de dreigbrief bent u niet goed op de hoogte. Zo stelt u meermaals dat in de brief staat dat de Taliban wou dat u hen vervoegde (CGVS1 p.12, 18; CGVS2 p.16-18). In werkelijkheid wordt dit in de brief niet gevraagd aan u. De verklaringen die u aanreikt om uw gebrekkige kennis van de inhoud van de brief te vergoelijken kunnen niet overtuigen (CGVS2 p.17-18). U haalt aan dat u niet naar school geweest bent en dat u bijgevolg analfabeet bent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u evenwel dat u tot de negende graad naar school ging (Verklaring DVZ punt 11). Deze tegenstrijdigheid doet uw geloofwaardigheid verder afbrokkelen. Bovendien verklaart u dat uw neef de brief voor u voorlas waardoor er wel degelijk meer kennis ter zake van u verwacht kan worden. Deze constatering ondergraven ernstig uw asielmotieven.

Tenslotte kan er nog een laatste tegenstrijdigheid in uw verklaringen opgemerkt worden. In uw asielslaas zoals u het op het CGVS verklaarde legt u veel nadruk op de klacht die u indiende in het politiebureau van het districtcentrum. U verklaart dat u direct na de moord op uw vader naar het districtshuis ging maar dat de bewakers u de toegang ontzegden. U moest de nacht in de velden doorbrengen om de volgende ochtend een klacht te kunnen indienen. U kreeg echter te horen dat de politie u niet kon helpen, zo verklaart u (CGVS1 p.5,14). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd u eveneens gevraagd of u aangifte deed van de moord op uw vader bij de politie. Toen liet u de hierboven aangehaalde episode onvermeld en verklaarde u enkel expliciet dat uw oom, en niet u, een klacht indiende (CGVS Vragenlijst punt 5). Deze discrepantie ondergraft verder het geloof in uw vluchtverhaal.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielslaas, waarop u uw asielmotieven steunt. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielslaas door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielslaas redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielslaas op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat

deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een volwassen man die zeer vertrouwd is met de stad Jalalabad. U bent zelf enkele keren in Jalalabad geweest (CGVS2 p.18) en u woonde recent drie maanden in deze stad (CGVS1 p.4; CGVS2 p.12). Daarnaast beschikt u over een sterk familienetwerk in Jalalabad. Zo beschikt u over een oom en zijn gezin die in Balada, een deel van de stad Jalalabad wonen. Bij deze oom kon u net voor uw vertrek uit Afghanistan gedurende ongeveer drie maanden in Jalalabad verblijven (CGVS1 p.4; CGVS2 p.12). Daarnaast blijkt uw goede verstandhouding met uw oom en zijn zoon uit uw verklaringen dat zij u alle documenten opstuurden naar België (CGVS1 p.13; CGVS2 p.3), en dat u met hen nog contact had sinds u uw land verliet (CGVS1 p.4,13; CGVS2 p.3). Dat u bij vestiging in Jalalabad op de steun van uw

oom kunt rekenen blijkt onder meer uit uw verklaringen dat hij voor uw reis naar Europa een smokkelaar zocht (CGVS1 p.14; CGVS2 p.3,12) en hij u hielp om uw land te verkopen om de reis te financieren (CGVS2 p.12). Uw verklaringen dat uw oom als dokter werkt in Jalalabad en een eigen apotheek heeft wijzen op een gewaarborgd inkomen van uw oom (CGVS2 p.12). Meer nog, de financiële situatie van uw oom kan men als comfortabel beschouwen gezien zijn zoon studeert aan de universiteit (CGVS1 p.17). Bovendien blijken uw twee broers en uw zusje vandaag nog steeds bij uw oom in Jalalabad te wonen (CGVS2 p.18). Dit wijst er opnieuw op dat uw oom in staat en bereid is om langdurig leden van uw gezin op te vangen. Voorts verklaart u zelf ook over bepaalde middelen te beschikken. Zo heeft u blijkbaar een eigen huis en een stuk land in uw geboortestreek die u kan aanwenden om een nieuw leven in uw provinciale hoofdstad op te bouwen (CGVS2 p.12). Tot slot moet erop gewezen worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw schoolcarrière. Op het CGVS verklaart u dat u twee tot tweeënhalf jaar school liep (CGVS2 p.3). Deze uitspraak staat volledig haaks op de verklaringen die u bij de DVZ aflegde. Daar verklaarde u immers dat u tot de negende graad (derde middelbaar) naar school bent gegaan (verklaring DVZ p.4 punt 11). Deze frappante tegenstrijdigheid doet sterk vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw scholingsgraad en de eraan verbonden vaardigheden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een nauw en sterk familienetwerk heeft in Jalalabad, dat u vertrouwd bent met de stad, dat u over eigendommen beschikt die uw vestiging in de stad gaan vergemakkelijken en dat er een sterk vermoeden is dat u een redelijk lange schoolcarrière achter de rug heeft. Er zijn derhalve geen indicaties dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk was door de vrees van u en uw oom ten aanzien van de Taliban (CGVS2 p.18). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Andere hinderpalen voor uw vestiging in de stad Jalalabad ziet u niet, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS2 p.18).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara's vormen louter een bewijs van identiteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. Zoals hierboven aangehaald moet er ernstig aan de authenticiteit van de dreigbrief van de Taliban getwijfeld worden. De vier foto's laten niet toe om conclusies te trekken over de wijze waarop uw vader om het leven kwam en kunnen derhalve uw asielmotieven niet ondersteunen. De verklaring van de dorpsoudsten over de moord op uw vader werd bekomen op aanvraag van uw moeder. U verklaart dat uw moeder verklaringen aflegde over het overlijden van haar man en deze verklaringen vervolgens ter ondertekening voorlegde aan de dorpsoudsten (CGVS1 p.13). De vaststelling dat de verklaring louter is opgesteld op basis van de informatie die een nauw familielid van u aanbracht ontnemt het stuk elke objectieve bewijswaarde. Bovendien hebben stukken enkel het vermogen geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van een Afgaanse asielzoeker. De enveloppe geeft enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan zonder dat het stuk uw asielmotieven kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel gaat verzoeker in op “de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen”.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Aangezien het CGVS in de bestreden beslissing bepaalde verklaringen van verzoeker afdoet als zijnde niet-overtuigend en doorspekt met tegenstrijdigheden.

Dat Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden waaronder het CGVS, bij gebrek aan bewijselementen de asielaanvraag toch geloofwaardig kan bevinden :

- de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt zijn voorgelegd, en hij heeft een bevredigende verklaring gegeven voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- de asielzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen aangevoerd waarom hij dit niet gedaan heeft;*
- de asielzoeker kan in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.*

Deze voorwaarden zijn cumulatief.

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffend die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (Rvv nr. 70 321 dd 22 november 2011; Rvv nr. 73 836 van 24 januari 2012).

Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, d.w.z. dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoorissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

Tenslotte dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers blijft de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 55).

De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. SPIJKERBOER, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. Het Hof van Justitie stelt daartoe dat "Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).

De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden).

Overwegende dat de betreden beslissing stelt dat de er vermoedens zijn dat de dreigbrief dewelke door verzoeker werd overgelegd geen authentiek stuk betreft.

Dat verzoeker de brief in deze toestand heeft toegestuurd gekregen van zijn neef.

Dat verzoeker niet meer kan doen dan de documenten overleggen op de manier dat hij ze heeft ontvangen.

Dat hij zich verder niet kan uitspreken over het authentiek karakter.

Dat verzoeker geenszins de bedoeling heeft, op welke manier dan ook, de Belgische autoriteiten te bedriegen.

Overwegende dat het CGVS insinueert als zou verzoeker een hoger opleiding hebben genoten als hij voorhoudt.

Dat verzoeker aangeeft niet exact te weten tot welk jaar hij naar school ging.

Dat verzoeker bij zijn oorspronkelijke verklaringen blijft.

Overwegende de tegenstrijdigheden in de verklaringen gedaan bij de DVZ en de verklaringen afgelegd bij het CGVS wenst verzoeker te benadrukken dat de tolken in kwestie soms op een vrije manier waren overgegaan tot vertalen."

2.1.1.2. In een tweede middel gaat verzoeker in op "de weigering van de hoedanigheid van vluchteling".

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Conform de artikel 48/3, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen de daden van vervolging:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De daden van vervolging kunnen onder andere de vorm aannemen van fysieke of psychische geweldpleging, wat in casu het geval is.

De daden van vervolging dienen bovendien in verband te staan met ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het al dan niet toebehoren tot een sociale groep.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Evenwel kunnen "vele kleintjes een groot maken" : langdurige en voortdurende discriminaties, zelfs als sommige daarvan op zichzelf genomen onbelangrijk zijn, kunnen iemand het gevoel geven dat het redelijkerwijze onmogelijk is om nog langer in zijn land te blijven. Er dient te worden opgemerkt dat opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn : een gegronde vrees voor een – toekomstige – vervolging volstaat. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

Gelet op het feit dat de Taliban - zijnde een gezag dragende Islamitische instantie/beweging – een aanslag pleegde naar het leven van verzoeker en hij door een hen klaarblijkelijk werd geviséerd is andermaal aan de voormelde voorwaarden voldaan.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219). In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

Gelet op de weigering van verzoeker om toe te treden tot de rangen van de Taliban moet worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt te worden vervolgd voor diens "politieke" overtuiging of op zijn minst de politieke overtuiging van zijn vader."

2.1.1.3. In een derde middel gaat verzoeker in op "de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut".

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van voormelde wet, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Als ernstige schade wordt uitdrukkelijk aanzien, een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

De subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of

subsidiare bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gerond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Verzoeker heeft in casu op zijn minst trauma's opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in diens land van herkomst.

Dat het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiare bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444).

Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie. De aard van het onderzoek van het reële risico en de elementen die de verzoeker aannemelijk dient te maken hangen af van de aangevoerde ernstige schade.

Aangezien bestreden beslissing de algemene veronderstelling maakt als zou verzoeker afkomstig zijn uit Jalalabad en zich dan ook uitlaat over de algemene veiligheidssituatie aldaar.

Dat verzoeker afkomstig is uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

Dat het bijgevolg de specifieke veiligheidssituatie in het district Khogyani in de provincie Nangarhar is die verzoeker aanbelangt.

Dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan preciaire veiligheidssituatie plaatsvindt.

Het feit dat er "nauwelijks" berichtgevingen zijn over eventuele veiligheidsincidenten in Jalalabad niet noodzakelijk betekent dat het voor verzoeker veilig zou zijn bij een eventuele terugkeer.

Dat het CGVS zich niet afdoende uitspreekt over de veiligheidssituatie in het district van waaruit verzoeker afkomstig is.

Dat het CGVS zich verder niet uitspreekt over Balada, alwaar verzoeker zich lange tijd diende schuil te houden.

In casu is een het risico om algemene veronderstellingen te maken te groot, dit de specifieke casus van verzoeker indachtig."

2.1.1.4. In wat zich aandient als een vierde middel gaat verzoeker in op "het ontbreken van een eventueel intern vluchtalternatief".

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Artikel 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt in dat het CGVS verplicht is om te onderzoeken of verzoeker zich redelijkerwijze in een ander deel van het land van herkomst kan vestigen en daar op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen. Dit ander deel van het land van herkomst moet veilig zijn, wat wil zeggen dat hij aldaar niet langer voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid moet vrezen en dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade of bij gebreke hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade.

Die bescherming moet doeltreffend zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Indien het CGVS oordeelt dat er elders in Afghanistan een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor verzoeker, dan moet zij daarvan het bewijs leveren. Dit bewijs wordt door de motivering van de bestreden beslissing niet gegeven.

Overwegende dat de bestreden beslissing Jalalabad vooruitschuift als een geschikt intern vluchtalternatief.

Dat de bestreden beslissing oppert dat de situatie in Jalalabad niet geheel veilig is doch algemeen redelijk kan zijn in sommige specifieke omstandigheden.

Dat dergelijke stelling onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoeker.

Overwegende dat Jalalabad een veiligere plaats zou zijn voor verzoeker dan diens nog gevaarlijkere district is geen afdoende oplossing.

Dat op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS een beter/veiliger intern vluchtalternatief had onderzocht.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terecht komen bij een eventuele herlocatie in Afghanistan.

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij Afghanistan zal worden blootgesteld aan torenhoge kosten/lasten dewelke hij nooit zal kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker geen hoger opleiding heeft genoten.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Dat verzoeker bovendien onterecht wordt afgeschilderd als een man met de nodige contacten een zelfstandig leven te leiden in Jalalabad. Dat de oom van verzoeker door het CGVS onterecht naar voor wordt geschoven als potentiële geldschietster.

Dat immers de oom van verzoeker zelf angstig is voor eventuele represailles door de Taliban en hij verzoeker slechts beperkte tijd onderdak had durven bieden.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 11 september 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 9 juni 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota het volgende stuk neer: "Vertaling naar het Engels van de passage in de uitzending van Safa radio 89.7FM" (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd, nadat zijn vader, die dorpsoudste was, door hen werd omgebracht. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn kennis van het werk van zijn vader als dorpsoudste onaannemelijk beperkt is, (ii) hij geen weet heeft van het standpunt van zijn vader over de taliban, (iii) het niet aannemelijk is dat zijn vader per vergissing door de taliban zou zijn omgebracht, (iv) de voorgelegde dreigbrief is gedateerd op 3 mei 2015 en de moord op zijn vader erin vermeld wordt, terwijl deze moord pas op 21 juli 2015 zou hebben plaatsgevonden, (v) de voorgelegde dreigbrief bovendien deels gekopieerd werd en deels handgeschreven is, (vi) hij niet op de hoogte blijkt van de inhoud van de dreigbrief en zijn aangevoerde analfabetisme niet valt te rijmen met zijn verklaringen over zijn scholing op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (vii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de klacht die zou

zijn ingediend na de moord op zijn vader, en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het weergeven van een theoretische uitzetting, het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om deze motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat hij de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) heeft ontvangen van zijn neef zoals hij ze heeft voorgelegd en dat hij zich niet kan uitspreken over het authentiek karakter ervan, dient opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de stukken die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt en dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud van deze stukken. Verzoekers opmerkingen doen geenszins afbreuk aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat de dreigbrief deels gekopieerd en deels handgeschreven is en dat zijn verklaringen niet met de inhoud ervan verzoenbaar zijn. Betreffende zijn scholing dient vastgesteld dat verzoeker, nadat hij op de DVZ verklaarde tot de negende graad naar school te zijn gegaan en tijdens zijn gehoor op het CGVS aanvoerde niet naar school te zijn gegaan, in onderhavig verzoekschrift plots verklaart dat hij niet exact weet tot welk jaar hij naar school ging. Dergelijke uiteenlopende verklaringen doen afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en kunnen dan ook bezwaarlijk als verschoning worden aangenomen voor verzoekers gebrekkige kennis van de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrief. Voorts verduidelijkt verzoeker geenszins *in concreto* wat hij bedoelt waar hij stelt dat de tolken op de DVZ en het CGVS "*soms op een vrije manier waren overgegaan tot vertalen*", noch blijkt dit uit de stukken in het administratief dossier.

Waar verzoeker stelt dat de taliban een aanslag pleegde op zijn leven, dat hij door hen wordt gevisieerd en dat zijn weigering om toe te treden tot de taliban moet worden aanzien als vervolging omwille van zijn politieke overtuiging of minstens de politieke overtuiging van zijn vader, verliest verzoeker uit het oog dat uit de pertinente en terechte motieven in de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen.

Verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem nog traumatiserend zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Betreffende de ter terechtzitting neergelegde vertaling van de passage in de uitzending van Safa radio (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient vastgesteld dat verzoeker slechts een niet voor eensluidend verklaarde vertaling bijbrengt, zonder evenwel het stuk in de originele taal bij te brengen. Het stuk kan door om het even wie, waar en wanneer opgesteld zijn en heeft derhalve geen bewijswaarde.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiare beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal

burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een volwassen man die zeer vertrouwd is met de stad Jalalabad. U bent zelf enkele keren in Jalalabad geweest (CGVS2 p.18) en u woonde recent drie maanden in deze stad (CGVS1 p.4; CGVS2 p.12). Daarnaast beschikt u over een sterk familienetwerk in Jalalabad. Zo beschikt u over een oom en zijn gezin die in Balada, een deel van de stad Jalalabad wonen. Bij deze oom kon u net voor uw vertrek uit Afghanistan gedurende ongeveer drie maanden in Jalalabad verblijven (CGVS1 p.4; CGVS2 p.12). Daarnaast blijkt uw goede verstandhouding met uw oom en zijn zoon uit uw verklaringen dat zij u alle documenten opstuurden naar België (CGVS1 p.13; CGVS2 p.3), en dat u met hen nog contact had sinds u uw land verliet (CGVS1 p.4,13; CGVS2 p.3). Dat u bij vestiging in Jalalabad op de steun van uw oom kunt rekenen blijkt onder meer uit uw verklaringen dat hij voor uw reis naar Europa een smokkelaar zocht (CGVS1 p.14; CGVS2 p.3,12) en hij u hielp om uw land te verkopen om de reis te financieren (CGVS2 p.12). Uw verklaringen dat uw oom als dokter werkt in Jalalabad en een eigen apotheek heeft wijzen op een gewaarborgd inkomen van uw oom (CGVS2 p.12). Meer nog, de financiële situatie van uw oom kan men als comfortabel beschouwen gezien zijn zoon studeert aan de universiteit (CGVS1 p.17). Bovendien blijken uw twee broers en uw zusje vandaag nog steeds bij uw oom in Jalalabad te wonen (CGVS2 p.18). Dit wijst er opnieuw op dat uw oom in staat en bereid is om langdurig leden van uw gezin op te vangen. Voorts verklaart u zelf ook over bepaalde middelen te beschikken. Zo heeft u blijkbaar een eigen huis en een stuk land in uw geboortestreek die u kan aanwenden om een nieuw leven in uw provinciale hoofdstad op te bouwen (CGVS2 p.12). Tot slot moet erop gewezen worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw schoolcarrière. Op het CGVS verklaart u dat u twee tot tweeënhalf jaar school liep (CGVS2 p.3). Deze uitspraak staat volledig haaks op de verklaringen die u bij de DVZ aflegde. Daar verklaarde u immers dat u tot de negende graad (derde middelbaar) naar school bent gegaan (verklaring DVZ p.4 punt 11). Deze frappante tegenstrijdigheid doet sterk vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw scholingsgraad en de eraan verbonden vaardigheden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een nauw en sterk familienetwerk heeft in Jalalabad, dat u vertrouwd bent met de stad, dat u over eigendommen beschikt die uw vestiging in de stad gaan vergemakkelijken en dat er een sterk vermoeden is dat u een redelijk lange schoolcarrière achter de rug

heeft. Er zijn derhalve geen indicaties dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk was door de vrees van u en uw oom ten aanzien van de Taliban (CGVS2 p.18). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Andere hinderpalen voor uw vestiging in de stad Jalalabad ziet u niet, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS2 p.18)."

Verzoeker komt aangaande de hiervoor geciteerde motieven in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder dan het opwerpen van een aantal blote bewering, zonder deze evenwel *in concreto* uit te werken. Waar hij wijst op zijn opleiding, dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat verzoekers verklaringen dienaangaande niet coherent zijn. Ook laat verzoeker na uiteen te zetten waarom de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen volgens hem geen toereikende oplossingen en louter ijdele hoop zijn. Dat zijn oom angst zou hebben voor represailles van de taliban, kan, gelet op het hoger gestelde, niet worden aangenomen. Tevens dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "*UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*" (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER